

ת"פ 67454/12/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 67454-12-19 מדינת ישראל נ' פלוני
לפני: כבוד השופטת זהר דיבון סגל

בעניין:

המאשימה: מדינת ישראל
באמצעות עו"ד הדר פרשר

נגד

הנאשם: פלוני

באמצעות עו"ד ערן ראו

הכרעת דין

פתח דבר וכמצוות המחוקק אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), היזק לרכוש במזיד עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין, ותקיפה סתם - בן זוג עבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין.

כתב האישום

2. במועד הרלוונטי לכתב האישום היו הגב' א"ז (להלן: המתלוננת) והנאשם גרושים זה כארבע שנים וחצי ולהם ילדה משותפת בת 5 (להלן: הילדה).

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 13.10.2019 בשעה 8:31 או בסמוך לכך, הגיע הנאשם לבית כדי לאסוף את הילדה. עת שהו המתלוננת, הילדה והנאשם מחוץ לבית, התגלע ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע אמירת הנאשם למתלוננת כי הוא איננו מתכוון להחזיר את הילדה למחרת. בהמשך למתואר דחף הנאשם את המתלוננת ומשך את ידה של הילדה. או אז, הלכה המתלוננת אחר הנאשם, בתגובה דחף הנאשם את המתלוננת ואמר לה כי יחסל אותה, ובנוסף אמר לה "תראי מה אני יעשה לך". בהמשך דחף הנאשם את המתלוננת כאשר הסריטה במצלמת מכשיר הפלאפון שלה (להלן: מכשיר הפלאפון) את המתרחש. או אז לקח מידה של המתלוננת את מכשיר הפלאפון והשליך אותו על הקרקע. בעקבות זאת התנפץ מסך מכשיר הפלאפון.

מענה לכתב האישום ומהלך המשפט :

3. הנאשם הודה במקום ובזמן אך כפר בכך שדחף את המתלוננת או איים עליה, וכן כפר בגרימת הנזק למכשיר הפלאפון. לטענת הנאשם המתלוננת אינה שבעת רצון מהסדרי הראייה בהחלטת בית המשפט לענייני משפחה לפיהם נקבע בין היתר, כי בחג הסוכות ובמחצית הראשונה של חול המועד תשהה הילדה במחיצתו (ת/7) ועניין זה הוא שעומד בבסיס התלונה.

4. מטעם המאשימה העידו: המתלוננת; הגב' ננית פרדה (להלן: ננית), רס"ר אלונה מלכא שערכה את העימות בין הנאשם למתלוננת (להלן: רס"ר מלכא).

בהסכמה הוגשו: חקירת נאשם באזהרה (ת/1); דוח עימות שנערך בהשתתפות הנאשם והמתלוננת (ת/2); דו"ח פעולה שערך רנ"ג רפי ועקנין (להלן: רנ"ג ועקנין) (ת/5); תיעוד מצלמות הגוף (הסרטון בן חמש דקות ו-26 שניות) (להלן: סרטון מצלמת הגוף) (ת/6); תעודת עובד ציבור בנוגע להקלטת שיחות למשטרה (ת/3); הקלטה ותמליל שיחות למשטרה (שיחות בנות 2 דקות ו-19 שניות, דקה ו-13 שניות ו-21 שניות) (ת/4; ת/9); שלושה סרטונים שהסריטה המתלוננת באמצעות מצלמת מכשיר הפלאפון, בני 10, 11 ו-23 שניות, באחד מהם אי אפשר להבחין בדמויות אך אפשר לשמוע את חילופי הדברים (להלן יכונן ביחד: הסרטונים) (ת/8); דוח צפייה בסרטונים שערכה רס"ר מלכא (ת/11).

מטעם ההגנה העיד הנאשם. הוגשה עדות המתלוננת במשטרה להוכחת סתירות (נ/1).

נשמעו סיכומי הצדדים על פה.

5. על מנת להקל על הקורא אתן הקדמה קצרה.

התשתית הראייתית מבוססת על שתי גרסאות מנוגדות. מחד גיסא ניצבת עדות המתלוננת כשלצידה הסרטונים. ואולם הסרטונים קצרים, כזכור בני 10, 11 ו-23 שניות ולא רציפים, זווית הצילום מוגבלת, באחד מהם אי אפשר להבחין בדמויות אך אפשר לשמוע את חילופי הדברים. נקודת המוצא היא כי המתועד בסרטונים אין בו כדי לבסס את אשמתו של הנאשם מעבר לכל ספק סביר. עם זאת יש בהם לשקף את הלך הרוח של המתלוננת ושל הנאשם באירוע. מאידך גיסא ניצבת גרסתו של הנאשם.

מכאן, עדת התביעה המרכזית היא המתלוננת, וכתב האישום נשען על גרסתה. המשקל הרב שביקשה המאשימה לייחס לעדותה של המתלוננת כעדות יחידה, מחייבת בחינה זהירה וקפדנית של גרסתה. בפרט כאשר מצטרפת לכך טענת הנאשם כי מדובר בתלונה שהיא פועל יוצא של סוגיית הסדרי הראייה.

ועוד, אזכיר מושכלות יסוד כי נטל ההוכחה והשכנוע מוטל על כתפי המאשימה להוכיח המיוחס לנאשם בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר, ואילו על הנאשם לעורר ספק סביר.

לאחר שזה נאמר, אפנה לבחינת העדויות, להערכת המהימנות ולקביעת ממצאי עובדה, והדברים יתבררו תוך התייחסות לטיעוני הצדדים בפרק הדיון במאוחד.

אחרוג מהמקובל ותחילה אפנה לבחינת עדותו של הנאשם.

הנאשם

6. הנאשם כרקע לעדותו סיפר כי עלה לארץ לפני 11 שנה מטעמי ציונות. כחודשיים לפני הגיוס הכיר את המתלוננת. שירת שירות צבאי בחטיבת גולני. עבד כמדריך טיולים מטעם הסוכנות היהודית ולימד באופן חלקי ילדים

במסגרת צהרון.

7. הנאשם העיד בכנות ובפתיחות על מערכת היחסים הזוגית שידעה מתחים וקשיים בין היתר על רקע שירותו הרחק מהבית ולידתה של הילדה. לדבריו, ניסיונות לשקם את הנישואין באמצעות ייעוץ זוגי כשלו, ועל כן החליטו השניים להתגרש. הנאשם לא ביקש לצמצם את חלקו בכישלונה של מערכת היחסים או להפחית ממנו (עמוד 25 שורות 26-9). גם במעמד זה התייחס למתלוננת בכבוד ולא ניסה להשחיר פניה. עוד סיפר כי מאז מצא אהבה חדשה, ובשנת 2016 התחתן בשנית, נולדו לו 5 ילדים, 3 בנים ו-2 בנות. בכאב העיד הנאשם כי התכוון להיות חלק משמעותי בחייה של הילדה, אך ממגוון סיבות לא עלה בידו לראותה עד שהוסכם על הסדרי ראייה. עוד הסביר הנאשם כי הוא מתגורר הרחק ממקום מגורי המתלוננת, מתנייד באמצעות תחבורה ציבורית, ולדאבונו הרב מתקשה לעמוד בלוחות הזמנים שנקבעו בהסדרי הראייה. התרשמתי כי הנאשם רואה בילדה חלק בלתי נפרד מחייו וממשפחתו החדשה, וכי העובדה שאינו רואה אותה זה כשנתיים מכבידה על ליבו (עמוד 25 שורות 9-24).

8. הנאשם תיאר את קורות האירוע, סיפר כי בהתאם להסדרי הראייה שנקבעו הגיע לבית גרושתו. ניכר כי התרגש וציפה לחגוג את חג הסוכות עם הילדה ומשפחתו. לדבריו, החל ויכוח עם המתלוננת אודות המועד שבו יחזיר את הילדה, בעקבות כך ניסתה המתלוננת למנוע ממנו לקחת את הילדה וחסמה בפניו את הדרך. עוד לדבריו היה מודע לכך שהמתלוננת נוהגת להקליט ולצלם אותו, ובמקרים קודמים גרמה לכך שנאסר עליו לראות את הילדה (עמוד 26 שורה 33-31). הנאשם הסביר כי על מנת להימנע מעימות מיותר הרים את הילדה בזרועותיו והחל לצעוד לעבר תחנת האוטובוס. לטענתו, ביקשה המתלוננת להעצים את האירוע, ומכאן החלה רודפת אחריו ומצלמת אותו (עמוד 26 שורות 13-9). הורגש בעדותו כי התנהגותה של המתלוננת גרמה לו לחוסר נוחות והוא ביקש להתרחק מהמקום במהירות (עמוד 26 שורות 16-17).

9. גרסתו של הנאשם בחקירתו ובעדותו בבית המשפט עקבית וקוהרנטית.

מן הרגע הראשון במפגש עם השוטרים הכחיש הנאשם את המיוחס לו ואף הציג הסבר אפשרי לכך שהמתלוננת מבקשת לסבך אותו ולמנוע ממנו לראות את הילדה ולקחת אותה לביתו (ת/6). ועל דברים אלו חזר הנאשם בחקירתו באזהרה, כך לדוגמה: "היא כל הזמן מנסה להגיע למגע איתי כי היא יודעת שככה היא תגיש תלונה עליי"; "זה לא נכון, הילדה בכתה כי א"ז יצרה מתח בינינו"; "היא צילמה אותי. היא התקרבה אליי ממש וניסתה ליצור איתי מגע וצילמה אותי ואני רק רציתי להגיע לתחנת האוטובוס ולברוח"; "עצרתי אותה זה הכל אני לא נגעתי בה בטלפון, תשימי לב שהיא מתקרבת אליי ומנסה לגעת בי ולקחת את הילדה" (ת/1). דברים אלו שמסר הנאשם תואמים אף את שהשיב בעימות, כך לדוגמה: "זה שקר, באתי לקחת את הילדה והיא התנגדה והיא חסמה אותי ולא נתנה לי את הילדה" (ת/2).

הנאשם עמד איתן בהכחשתו הן בחקירה הראשית והן בחקירה הנגדית, טען כי לא דחף את המתלוננת (עמוד 26 שורה 21; עמוד 30 שורה 8), לא איים עליה (עמוד 27 שורות 17-20), לא זרק לה את הטלפון (עמוד 27 שורה 5). לא רק זאת, אלא שהנאשם הציע הסבר חלופי, הגיוני וסביר לא פחות שלפיו הטלפון נפל מידה של המתלוננת בזמן שרדפה אחריו וצילמה אותו (עמוד 27 שורות 4-8).

10. התיאור העקבי של האירוע תואם גם את הדברים הנשמעים ונראים בסרטונים. באלה נצפה הנאשם מחזיק את הילדה בזרועותיו וצועד במהירות לעבר תחנת האוטובוס, בעוד המתלוננת רודפת אחריו (לא פחות), מסריטה אותו במצלמת מכשיר הפלאפון, וצועקת לעבר הילדה "תני לי יד... תני לי יד", והנאשם נשמע אומר למתלוננת "את משוגעת... את צריכה טיפול... תעזבי אותי" (ת/8; ת/11).

11. בנקודה זו חשוב שייאמר כי לא מצאתי בדבריו של הנאשם, והמאשימה אף לא הצביעה בסיכומיה על סתירה כלשהי, דבר שקר או ראשית הודאה שיש בהם לחזק את עדותה של המתלוננת.

12. אוסיף ואומר כי הנאשם ענה בכנות ובפתיחות על שאלות שנשאל והתמודד היטב עם שאלות קשות שהופנו כלפיו בחקירה הנגדית, וכל זאת עשה בשלווה וברוגע.

13. ולבסוף, וזהו העיקר, גרסת הנאשם לטעמי מסתברת והגיונית לא פחות מגרסת המתלוננת, ונתמכת היא בראיות נוספות, לרבות הסרטונים וסרטון מצלמת הגוף. גם עדותה של ננית - עדת הראייה האובייקטיבית מתיישבת עם גרסת הנאשם לא פחות משהיא מתיישבת עם גרסת המתלוננת. על כך עוד אעמוד בהמשך.

המתלוננת

14. המתלוננת התייצבה באולם בית המשפט כשהיא מלווה על ידי עו"ד מטעמה. כרקע לעדותה סיפרה כי היא בת 29, גרושתו של הנאשם זה כ-6 שנים ולהם ילדה משותפת כיום בת 7. זה כ-8 שנים היא עובדת כאם בית באולפנת "גבעת וושינגטון".

15. אומר כבר עתה כי המתלוננת העידה ארוכות, התרשמתי כי מדובר באישה עצמאית, חזקה, דעתנית ואסרטיבית, שאינה מהססת להביע עמדתה ונוהגת לכלכל צעדיה בחוכמה. עם זאת עדותה על מרכיבה השונים אינה חפה מקשיים, ולא מצאתי כי אפשר לקבוע על בסיס עדותה ממצאי עובדה מעבר לכל ספק סביר. ואפרט.

16. המתלוננת בחרה לפתוח את עדותה בסוגיית הסדרי הראייה ועמדה על כך שהנאשם ידוע כמי שנוהג שלא לעמוד בהסדרי ראייה שנקבעו בהחלטת בית המשפט (ת/7). לדבריה פנתה בעבר למשטרה ולפקידת הסעד ודיווחה על אודות הפרות שונות של הסדרי הראייה (עמוד 9 שורות 18-24). סוגיה זו עמדה במרכז גם בחקירה הנגדית (עמוד 11 שורות 23-31; עמוד 12 שורות 1-3; שורות 18-21). המתלוננת הדגישה בעדותה כי נערכה מבעוד מועד לצלם ולתעד את מעשיו של הנאשם, ועשתה כך גם בעבר (עמוד 14 שורות 11-13).

את תוצאות הוויכוח באשר להסדרי הראייה עם הנאשם תיארה המתלוננת כך: **"אמרתי לו, אין דבר כזה, אני לא מתכוונת כל שבוע להגיש תלונה על זה ולבוא עם משטרה לקחת את הילדה.... לאחר מכן אמרתי לו אני עכשיו הולכת ומטפלת בעניין כי אני לא מתכוונת לשלוח אותה בידיעה שאתה לא מתכוון להחזיר אותה"** (עמוד 9 שורה 29-31).

17. על מנת להבין נקודה מרכזית זו חשוב להאזין לשיחה בזמן אמת למשטרה. ואביא הדברים במלואם: **"שלום הגרוש שלי בא עכשיו לקחת את הבת שלי, הוא לקח אותה ממש בתוקפנות והוא פשוט רץ.... הוא לקח אותה פשוט לקח אותה..."** (ת/4, תמליל השיחה אינו תואם במלואו שם נרשם "בחוצפנות" בעוד שבהקלטה נשמע "בתוקפנות"). הרושם המתקבל מהאזנה לשיחה זו הוא שהמתלוננת פונה למשטרה כיוון שהנאשם לקח בכוח ובניגוד לחוק את הילדה. ואולם כזכור, הנאשם פעל בהתאם להסדרי הראייה, ואין במעשיו אלו כל עבירה (נ/5). במאמר מוסגר דומה כי המתלוננת נקלעה לכלל טעות עת סברה שיש בכוחה למנוע מהנאשם לקחת את הילדה אך ורק לנוכח החשש בדבר הפרה לכאורית עתידית. נתון זה רלוונטי וחשוב שכן תומך הוא בטענת הנאשם שלפיה חוסר שביעות רצונה של המתלוננת מהסדרי הראייה הוא העומד בבסיס התלונה.

18. הסניגור המלומד הצביע על כך שעדותה של המתלוננת אינה עקבית וקוהרנטית ואפשר למצוא בה סתירות פנימיות וחיצוניות רבות. מכאן לטעמו אי אפשר לבסס ממצא עובדתי ברמת הנדרש בהליך פלילי על יסוד עדותה. והצדק עימו. על מנת לעמוד על סתירות אלו ראוי שנעמיד את דבריה של המתלוננת בעדות אל מול הדברים שמסרה במשטרה (נ/1), ובהמשך אל מול דברים שאמרה בהזדמנויות נוספות. אתן מספר דוגמאות להמחשה.

19. בכתב האישום אשר אני יוצאת מנקודת הנחה כי התבסס על הודעת המתלוננת במשטרה נטען כי דברי האיום שהשמיע הנאשם כלפי המתלוננת היו כדלקמן: **"ואמר לה כי יחסל אותה"**, ובנוסף אמר לה **"תראי מה אני**

יעשה לך. על פי עדות המתלוננת בבית המשפט דברי האיום היו שונים: " תראי מה אני אעשה לך, עופי מפה... מה שהכי זכור לי זה שאמר **שאני מבינה באלימות ובמכות וככה הוא יתנהג איתי וככה הוא יעשה**" (עמוד 10 שורות 11-10). לאחר שהיה צורך בריענון זיכרונה של המתלוננת, דברי האיום שינו פנים "**אני אדאג שאת לא תהיה אמא לילדה.... אני מבינה רק באלימות ושהוא יחסל אותי וזה שאני לא אהיה הוא יוכל להיות בשקט**" (עמוד 10 שורות 14-13). בנוסף לכך ולראשונה מסרה כי הנאשם איים עליה בנוכחות השוטרים (עמוד 10 שורה 6-8; עמוד 17 שורות 9-8; עמוד 17 שורות 17-19).

20. אם קיים קושי ליישב בן הגרסאות האמורות לעיל, שהרי האזנה לשיחות למשטרה, עיון בדוח הפעולה של רנ"ג ועקנין ובעדותה של ננית מעצימים את אותו הקושי. שכן ובניגוד למצופה המתלוננת לא דיווחה למשטרה בזמן אמת כי הנאשם איים עליה (ת/4; ת/9), היא גם לא סיפרה על כך לרנ"ג ועקנין, שבו פגשה בסמוך לאירוע (ת/5; ת/6), והיא אף לא סיפרה על כך לננית. ויותר מכך, עיון בדוח העימות מלמד כי המתלוננת לא היססה להטיח בנאשם כי הוא אדם אלים ודרשה בתקיפות כי יוצא נגדו צו הרחקה אך היא אינה מזכירה אף לא ברמיזה כי הנאשם איים עליה (ת/2).

21. לו היה מדובר באירוע "ארוך ומתגלגל" ייתכן ואי אפשר היה לצפות כי המתלוננת תחזור "מילה במילה" על נוסחו המדויק של דברי האיום. ואולם שעה שמדובר באירוע נקודתי וכאשר לכאורה דברי האירוע מהווים בו חלק מרכזי יש ליתן משקל לשוני הניכר בין הגרסאות כמו גם לעובדה כי דברי איום אלו לא תוארו בפני אחרים ואף לא הוטחו בעימות בנאשם. קושי זה אינו עומד לבדו ומצטרפים אליו קשיים נוספים.

22. לדוגמא ישנו פער בין עדות המתלוננת לבין המתועד בסרטונים. כך בעדותה תיארה המתלוננת: "הוא לקח לי את הטלפון מספר פעמים והטיח אותו וזרק אותו ושבר אותו תוך כדי שאני מצלמת תוך כדי צעקות" (עמוד 10 שורות 4-3). בהמשך כשמוציגים בפניה הסרטונים מציגת כי "אני הולכת אחרי הילדה והוא גם מקלל וגם דוחף אותי ותוך כדי זורק לי את הטלפון מספר פעמים" (עמוד 23-21). "הוא זרק לי את הטלפון לתוך מקום שהיה לי קשה להוציא אותו אחר כך הוא היה כולו חבול ושבור והיא עזרה לי להוציא אותו משם" (עמוד 11 שורה 10).

23. נעצור לרגע ונבחן את האפשרות של הנאשם לקחת את מכשיר הפלאפון ולהשליכו על הקרקע. כזכור הנאשם צועד במהירות לעבר תחנת האוטובוס והילדה בזרועותיו, והמתלוננת בעקבותיו. על מנת לזרוק את הפלאפון למקום מרוחק כטענת המתלוננת הרי היה עליו לעצור, להסתובב לכיוונה של המתלוננת, לתפוס את המכשיר הפלאפון מידה ורק אז לזרוק אותו. אפשר היה לצפות לכל הפחות לתיעוד חלקי של מהלך שכזה או לתיעוד תגובה ספונטנית מפיה של המתלוננת כמי שבאותו הרגע נלקח מידה מכשיר הפלאפון, אך לא כך הדבר. בכל הסרטונים נראה הנאשם הולך במהירות וגבו מופנה למתלוננת, ואין בנמצא תיעוד רלוונטי התומך בגרסתה של המתלוננת.

24. למעשה בניגוד לטענת המתלוננת ואף בניגוד למצופה, בסרטונים לא רואים את הנאשם דוחף את המתלוננת; לא רואים את הנאשם זורק את הטלפון; לא שומעים את הנאשם מקלל את המתלוננת ולא שומעים את הנאשם מאיים על המתלוננת אף לא במשתמע. לעומת זאת בסרטונים נשמע הנאשם אומר למתלוננת את הדברים הללו: "את משוגעת את... את צריכה טיפול... תעזבי אותי". הא ותו לא. (ת/8; ת/11).

25. מעבר לכך, גרסתה של המתלוננת אינה מתיישבת עם עדותה של ננית. כך בעדותה תיארה המתלוננת: "[הנאשם] לקח לי את הטלפון מספר פעמים והטיח אותו וזרק אותו ושבר אותו תוך כדי שאני מצלמת ותוך כדי שאני מזמינה משטרה" (עמוד 10 שורות 3-5; עמוד 18 שורות 19-20; שורה 24). דברים דומים אמרה במשטרה (נ/1 שורות 10; שורות 20-21).

ננית לעומתה, מתארת כי הבחינה במכשיר הפלאפון "עף" פעם אחת בלבד. וכלשונה: "הייתי בדרך לקניות, כשיצאתי מהבית ראיתי אותם בדרך יציאה מהישוב, שאלתי אם הכל בסדר והיא אמרה כן, ראיתי שהם הולכים בחיפזון

כזה, בכיכר אחרי שיצאתי מהישוב ראיתי שמשו עף מרחוק והחלטתי לרדת מהרכב וללכת לשאול אם הכל בסדר" (עמוד 20 שורות 6-8). דומה כי המאשימה הייתה מודעת לקושי זה, ולא לחינם נוסח כתב האישום המייחס לנאשם כי לקח את מכשיר הפלאפון פעם אחת בלבד והשליך אותו על הקרקע.

ההבדל בין גרסת המתלוננת לתיאור עדת הראייה ננית מתיישב אף הוא עם טענות ההגנה בדבר הפרזה והעצמה של האירוע, בפרט כשבסרטונים לא רואים את הנאשם תופס את מכשיר הפלאפון או משליך אותו.

26. יתר על כן, חלק משמעותי מעדותה של המתלוננת בבית המשפט אינו עולה בקנה אחד עם שתועד בדוח הפעולה שרשם ר"ג ועקנין (ת/5) ובסרטון מצלמות הגוף (ת/6). כך תיארה המתלוננת ולראשונה כי הנאשם בנוכחות שוטרים "צרר וצעק" את הדברים הבאים: "היא מבינה רק באלימות, רק במכות, ככה אני משתמש איתה". על כך חזרה מספר פעמים. המתלוננת ביקשה להדגיש כי הנאשם לא נרתע מנוכחות השוטרים והמשיך ואיים עליה במהלך נסיעתם המשותפת בניידת לתחנת המשטרה (עמוד 10 שורה 6-8; עמוד 17 שורות 8-9; עמוד 17 שורות 17-19). אולם, אין לכך תיעוד בדו"ח הפעולה או בסרטון מצלמת הגוף. חזקה כי לו הייתה נאמרת אמירה שיש בה לסבך את הנאשם, או שהיו מושמעים איומים מכל סוג שהוא באוזני מי מהשוטרים, היה פועל מי מהם לתיעוד האמור, וברי כי הדברים אף היו מוקלטים ומתועדים בסרטון מצלמת הגוף. ואולם בסרטון מצלמות הגוף לא שומעים את הנאשם מרים את קולו ולא שומעים את הנאשם מאיים אף לא במשתמע אלא שהנאשם נראה כמי שנמצא במפגש מורכב וטעון ומבקש באסרטיביות להסביר לשוטרים את שאירע מנקודת מבטו. הא ותו לא (ת/6).

27. במהלך חקירתה הנגדית התבקשה המתלוננת להסביר את ההבדלים בגרסאותיה ואת אי-ההתאמה לראיות אחרות, כגון הסרטונים, דוח הפעולה ר"ג ועקנין וסרטון מצלמת הגוף וכיוצא. ההסברים שניתנו רבים, אך הם אינם מספקים או משכנעים (עמוד 17 שורה 6-7; עמוד 10 שורות 28-30, עמוד 14 שורות 26-27) וניכר היה כי המתלוננת מתחמקת מלהשיב בחקירה נגדית על שאלות נוקבות.

28. הסניגור המלומד שעשה עבודתו נאמנה לא הסתפק בכל אלו וביקש להפנות את תשומת הלב אל התנהגותה של המתלוננת לאחר הדחיפה הלכאורית. לטענתו עצם הכניסה לביתה על מנת לקחת את פסק הדין של בית המשפט לענייני משפחה ולאחריו המרדף אחר הנאשם והצילום במקביל לכך תומכים בטענת הנאשם שלפיה חוסר שביעות רצונה של המתלוננת מהסדרי הראייה הוא העומד בבסיס תלונתה. והצדק שוב עימו. אסביר.

29. משילוב דבריה של המתלוננת והשיחה למשטרה (ת/4) עולה כי מהלך העניינים לאחר הדחיפה הלכאורית הוא כדלקמן (התיאור יובא בלשון הווה): הנאשם עוזב את המקום. המתלוננת חוזרת לביתה לחפש את מסמכי בית המשפט לענייני משפחה הנוגעים להסדרי הראייה, לאחר מכן היא יוצאת מהבית ורק אז מתקשרת למשטרה ופונה לחפש אחר הנאשם. וכלשונה של המתלוננת: "הוא לקח את הילדה, הוא פנה לכיוון היציאה ואז פנה לכיוון אחר, הלך כמה פעמים כדי שלא ארדוף אחריו" (עמוד 15 שורה 15). המתלוננת אינה מבחינה בנאשם אשר הספיק להתרחק מהמקום ונעזרת באדם אחר על מנת לברר לאן פנה. לבסוף המתלוננת מאתרת את הנאשם ורודפת אחריו (אליבא דמאשימה "דלקה אחריו"), מצלמת ומתעדת את מעשיו.

30. גם אם לכאורה דחף הנאשם את המתלוננת ולקח את הילדה בכוח, מבלי להקל ראש מדובר באירוע נקודתי הנמצא במדרג חומרה נמוך ביותר. האירוע למעשה בא לכלל סיום כאשר הנאשם "ניתק מגע" והתרחק מהמקום. וגם כאן ראוי שיובאו דברי המתלוננת במלואם: "באותו רגע הוא אפילו לא שם לב, היא קיבלה מכה, והיא צווחה ובכתה והוא לא שם לב בכלל, כל מה שעניין אותו זה לקחת אותה ותוך כדי העימות הזה וללכת משם" (עמוד 15 שורה 25-26). ואחזור על שאמרתי - הנאשם לקח את הילדה בהתאם להסדרי הראייה, ואין במעשה זה כל עבירה. מכאן שלא נראה כי נשקפה סכנה לילדה או שהיה חשש לשלומה.

31. בנקודה זו למעשה עמדו בפני המתלוננת מספר אפשרויות פעולה, מכאן ועולה תמיהה מדוע בחרה המתלוננת במודע לרדוף אחרי הנאשם ולצלם את מעשיו כאשר ברי שיהא בכך בבחינת "להוסיף שמן למדורה". ההסבר שסיפקה המתלוננת שלפיו רדפה אחרי הנאשם שכן חששה לשלומה של הילדה, אינו מניח את הדעת (עמוד 10 שורות 15-14; עמוד 13 שורות 23-31; עמוד 14 שורות 4-8; עמוד 15 שורות 4-5; עמוד 15 שורות 18-19; עמוד 15 שורות 22-26).

32. נכונים הם הדברים בפרט לנוכח התרשמותי מהמתלוננת כאישה עצמאית וחזקה שאינה מהססת להביע עמדתה, ונוהגת לכלכל צעדיה בחוכמה. הדעת נותנת כי לו הייתה נשקפת לילדה סכנה, הרי המתלוננת כאם המבקשת להגן על ילדתה לא הייתה מאפשרת לנאשם לעזוב את המקום. סדר הפעולות שנקטה המתלוננת, קרי כניסה לביתה לאיתור המסמכים הרלוונטיים ורק לאחר מכן פנייה למשטרה, יש בו להעיד כי חשש שכזה לא עמד לנגד עיניה.

33. התרשמות זו מתחזקת לאחר צפייה בסרטונים ובסרטון מצלמת הגוף. באלו אפשר להבחין כי הילדה אינה חוששת מפניו של הנאשם וכי היא אינה נמצאת במצוקה. ההפך הוא הנכון. הילדה נראית רגועה ושלווה בזרועותיו של הנאשם, וברקע נשמעים חילופי דברים בין הנאשם למתלוננת. כך נשמעה המתלוננת צועקת לעבר הילדה: "תני לי יד... תני לי יד" (ת/8). עוד אפשר להבחין בסרטון מצלמת הגוף כי הילדה יושבת בתחנת האוטובוס לצד אביה, נינוחה ורגועה, וכאשר המתלוננת מבקשת להרים אותה ולהרחיקה מהנאשם, הילדה מסרבת ופורצת בבכי. הנאשם מבקש מהשוטרים להרחיק את המתלוננת שכן יהא בכך להרגיע את הילדה. התרשמותי כי מדובר במפגש מורכב וטעון רגשית לצדדים. אך בכל אותו הזמן נראה הנאשם דואג לילדה, מבקש להרגיעה, נותן לה מים לשתות, מחבק אותה וניכר כי דאגתו לשלומה כנה.

34. המתלוננת הסבירה כי צעקה לילדה "תני לי יד, תני לי יד" שכן ביקשה להרגיעה אותה. הסבר זה מובן והגיוני. אך כך גם הסברו של הנאשם מובן והגיוני. הנאשם טען כי המרדף אחריו וצעקותיה של המתלוננת לעבר הילדה הם אלו שהעצימו את האירוע והפרו את שלווה רוחה של הילדה. ההסברים שקולים וסבירים בעיניי באותה המידה.

35. טרם סיום אומר כי לא מצאתי כי סערת הרגשות שבה הייתה נתונה המתלוננת יכולה לחזק את גרסתה. אם נשקיף על האירוע הן מנקודת מבטה של המתלוננת והן מנקודת מבטו של הנאשם, אפשר לומר בביטחון כי מדובר באירוע מורכב וטעון רגשית לכל הצדדים. התנהל ויכוח קולני בנוכחותה של הילדה; הצדדים חוששים מהשפעתו של הוויכוח עליה; המתלוננת חוששת מהפרה לכאורית עתידית של הסדרי הראייה; הנאשם חושש שימנעו ממנו לראות את הילדה; הקריאה למשטרה; המרדף אחר הנאשם; המפגש עם השוטרים; הנזק שנגרם למכשיר הפלאפון. כל אלו היו צפויים לעורר סערת רגשות אצל המתלוננת, ואני סבורה כי עוררו סערת רגשות גם אצל הנאשם. מסקנה זו מתחזקת לאחר צפייה בסרטונים כאשר אפשר היה לחוש את המתח באוויר. מכאן שקיים קושי לייחס את סערת הרגשות דווקא למעשיו של הנאשם.

36. אפשר היה להרחיב ולעמוד על היבטים נוספים בעדותה של המתלוננת, ובהם העובדה כי בניגוד לנאשם עשתה מאמץ מוגזם לתאר את הנאשם כאדם אלים אשר מפר פעם אחר פעם באופן חד-צדדי וללא הצדק את הסדרי הראייה. ואולם נוכח המקובץ לעיל ומסקנתי הברורה לפיה לא אוכל לבסס על עדותה ממצאי עובדה, לא מצאתי הכרח לעשות כן.

ננית

37. המאשימה הפנתה לעדותה של ננית שעברה במקום באקראי. עיקרי עדותה צוטטו לעיל, ולא אשוב

ואחזור על הדברים. לטענת המאשימה מדובר לכאורה בעדת ראייה אובייקטיבית שיש בה לחזק את עדות המתלוננת, אלא שקשה ליתן משקל, אם בכלל, לעדותה. על אף היותה אזרחית שומרת חוק אשר ביקשה לברר את נסיבות האירוע ולהושיט יד לעזרה ככל שיש בכך צורך, אין עדותה יכולה לשפוך אור על האירוע שכן בהתאם לדבריה כלל לא ראתה את "זריקת הטלפון", וכלשונה: "ראיתי שני אנשים, לא יודעת אם רבים, אבל משהו נזרק ושהם מתווכחים ביניהם או רבים... ראיתי יד, משהו עף ביניהם. זה היה באמצע, מי זרק אני לא יודעת" (עמוד 21 שורה 12).

38. בסמוך לכך פגשה ננית במתלוננת אשר תיארה בפניה את האירוע (למעט האיומים כזכור). כך לדוגמה, מסרה לה המתלוננת כי הנאשם דחף אותה (עמוד 20 שורה 18), והמתלוננת אמרה לה שהנאשם זרק את הטלפון וביקשה עזרתה בחיפוש אחריו (עמוד 20 שורה 15-16).

39. לטעמי, יש בעדותה של ננית מעין השלמה טבעית ותוכן של פרטים שכלל אינה מודעת אליהם, פרטים אלו כולם נמסרו לה על ידי המתלוננת ועל ידי בלבד. יובהר כי אינני מטילה דופי בעדותה של ננית, אלא שאלמלא היו מושלמים פרטי האירוע על ידי המתלוננת, והיו מושלמים על ידי הנאשם, התוצאה הסופית לא הייתה זהה. יתרה מכך, מצאתי כי פרטי האירוע כפי שנמסרו על ידי הנאשם מתיישבים לא פחות, וייתכן אף יותר, עם עדותה של ננית.

40. מכאן שהתרשמותה של ננית לפיה "בכללי התחושה לא הייתה נעימה, הילדה בכתה, היא הייתה נסערת, הוא היה נראה לה עצבני" היא כשמה כן, התרשמות בלבד ולא ניתן לראות בה חיזוק לעדות המתלוננת. דברים אלו באים להוסיף ולא לגרוע מהאמור בנוגע להלך הרוח של הצדדים באותו האירוע.

סיכום

41. פורטו בהרחבה קשיים לא מבוטלים בגרסת המתלוננת. ייתכן שאפשר להסביר כל אחד ואחד מהקשיים האמורים באופיו ובטיבו של האירוע בסערת הרגשות שבה הייתה נתונה המתלוננת או בתיעוד שטחי ולקוי של האירוע. עם זאת, אני סבורה כי משקלם המצטבר של הקשיים יכול להתיישב אף עם טענת ההגנה להפרזה ולהגזמה בעדותה של המתלוננת במיוחד בהינתן המניע הנתען להגשת התלונה - חוסר שביעות הרצון מהסדרי הראייה.

42. חרף הטענה לאירוע אשר נמשך מספר דקות ועל אף שרובו מתועד, אין בפניי ולו ממצא חיצוני אחד אשר יכול לתמוך בגרסת המתלוננת בנוגע לאופיו ולטיבו המדויק של האירוע. יתרה מכך, דווקא חלק מהממצאים החיצוניים (שחלקם הוצגו על ידי המתלוננת) תומכים בגרסת הנאשם.

43. בהינתן קשיים ראייתיים לא מבוטלים העולים מגרסת המתלוננת ובהיעדר ממצאים מחזקים אי אפשר לבסס על עדותה של המתלוננת ממצאי עובדה, וקם לו הספק הסביר שלו זקוק הנאשם.

סוף דבר אני מורה על זיכוי הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי כחוק

ניתנה היום, ז' סיוון תשפ"א, 18 מאי 2021, במעמד הצדדים